

ИМАНИ

В ДЪЛГАТА ТРЕВА ЗМИЯТА Е ЦАР. АКО Е БЛАГОРАЗУМЕН, лъвът ще внимава къде стъпва. Така ставаш силен: като се научиш първо къде си слаб.

– Имани, време е.

Надигам се с пъшкане, урокът на татко избледнява до спомен. Над мен се привежда сянката на двайсет и две годишния ми брат Атир. На палубата подвикват моряци, местят се възгата и платна, корабът се люлее, а из Стъкленият залив отекват злокобни резове. Поставям ръка върху тупкащото си сърце и оглеждам койката под мен. Петнайсетгодишната ни сестра Амира, две години по-малка от мен, хърка на нея.

Сядам.

– Колко време съм спала?

– Няколко часа. В града тръбят рогове. – Атир ми прави място да се смъкна от койката. – На отиване към конюшните ще разберем защо. Трябва да вземем конете.

– Благоразумно ли е да напускаш кораба, когато си най-издирваният човек в Таел-Са? – питам го. – Хората на Гледрик сигурно те търсят. – Мятам пелерината на раменете си, като си мисля как измъкнахме най-ценния затвор-

ник на крал Гледрик от плен снощи и потопихме кралския кораб в пламъци. Но досега вече би трябвало да познавам брат си по-добре. Смел до глупост.

– Ще бъдем предпазливи. – Изчаква ме да нахлузя ботуши на болящите ме крака и да се уверя, че превръзката на врата ми не е подгузнала от кръв. Измъкваме се през тесните помещения за екипажа.

– Какво ще кажеш за една чаена церемония, за да допълним магията си? – предлагам, като заобикалям преобрънатата глинена кана, която мирише на вино.

– По-добре да не се изкушаваме да я използваме в града на Гледрик. – Поглежда ме косо. – Вече допуснах тази грешка.

И това му навлече арест, затвор и изтезания. Докато приближаваме люка, който води към горната палуба, червената следобедна светлина потвърждава, че този Атир не е братът от щастливите ми спомени, с когото се дуелирам с дървени мечове във вътрешния двор у дома и после излизам да яздя с него отвъд стените на Калия. Нито прилича на героичните воители от фолклора, на които се възхищавам още от детинство – грамадни фигури, които местят планини, поглъщат пясъчни бури наведнъж и никога не изглеждат изтощени. Този Атир е белязан от синини, граскотини и изгаряния; измършавял е от глад, челюстта му е толкова остра, че може да среже стомана, кафявите му очи са необичайно големи и обградени от унило висящи кърдрици с цвят на карамел. Това е новият ми брат в новия ми свят.

Кейн ни чака край главната мачта, застинал неподвижно като нарисован на портрет в контраст с моряците, които затягат такелажата около него и онези, които опъват ръбестия подвижен мост от кораба до пристана. „Плячката на лъва“ е преместен от мястото, на което беше закомвен тази сутрин, в уединен кей на ръба на залива, където са закомвени обрасли с дребни ракообразни животинки рибарски лодки и остарели, проядени от червеите търговски платноходи с големи тригълни платна. Място, на което никой не идва доброволно, освен за да бъде забравен.

Моряците отвръщат на вниманието на Кейн със стеснителни погледи. Макар да познавам джина по-добре, аз съм също толкова запленена от симетричността на ъгловатите му черти и от начина, по който движи стройното си тяло едновременно със сериозна, царствена грациозност и небрежна, момчешка лекота. Призори обеща да спаси народа ми, ако му върна откраднатата магия. Сега го гледам, сякаш е оазис. Под облекчението, че намерих спасително убежище, изпитвам първичен страх, че някакъв мираж ме подмамва към смъртта ми.

Той ни поздравява с кимване, преди иронично да хвърли поглед над рамото ми.

– Доста шарена компания си събрал, Атур.

Таха и Реза се спотайват в закътания заслон под подвижния мост зад мен, но въжетата, с които моряците вързаха китките им, след като се опитаха да ни убият, не се виждат никъде. Слънчева светлина докосва очите на Таха, цветът им – бледозеленото на поразени от суша поля. Виждам раните, които му нанесох снощи – разцепената долна устна и червената следа от удар на скулата. Как съм могла някога да копнея за целувката му? Бях доверчиво, лекомислено момиче и твърде много ме интересуваше какво мисли той за мен. Сега е ясно, че през цялото ни пътуване дотук ме е манипулирал, за да улесня мисията му. В затвора дори признах, че искам целувките му да означават нещо. Той се изненада не защото бе приемал, че през цялото време съм се преструвала, че го харесвам, и беше трогнат да открие, че не съм. А защото мисълта как се чувствам не му беше минавала през ума никога преди.

Обръщам се към Атур:

– Къде ти беше умът да ги оставиш да се разхождат на свобода? Та едва преди десет часа те се опитаха да те убият!

Освен това едва не ме погребяха жива в затвора. Измъкнах се от онова място само като паднах през една шахта върху... *Не мисли за това*, заповядвам си, но вече виждам и

чувствам – *подушвам* – планината от разлагащи се тела и полирани скелети, които съборих в собствената си борба за живот.

Атир е вбесяващо невъзмутим.

– Няма да опитат отново. Заповедите на мисията им вече не важат.

– Не! – Щях да се засрамя от избухването си, ако натрупаното възмущение не разяждаше вътрешностите ми. – Единствената причина да не те убият снощи е, защото бяха хванати натясно! Никога не е било свързано със заповедите за мисията им!

– А с какво? – пита Таха.

– Старомодна кланова война срещу „елититите“ и „паразитите“, които презираш – отвръщам, повтаряйки като ехо изпълнените с омраза думи, които изрече в затвора. – Добруването на нашата страна не е нищо повече от щит, зад който да скриеш мръсната истина за себе си.

Светлината догаря в очите му и отприщва чакаща вътрешна тъмнина.

– Грешиш. Ако бях възнамерявал да убия брат ти по някаква друга причина, той нямаше да стои тук сега. Винаги съм действал само в най-добър интерес на народа ни.

– *Затова* ли ни нареди да изоставим онази беззащитна жена на съдбата ѝ в Бащал? Предполагам, че и невинната Сафия е представлявала заплаха за Сахир? – Отмямтам наметалото от камата на бедрото ми. – Зарежи тази срамна преструвка и признай, че не те е грижа за никого или нищо, което не подхранва амбициите на злия ти баща.

Ноздрите на Таха се разширяват.

– Наредих ви да зарежете онази жена в Бащал, защото не исках да излагам живота ни на опасност, като предупрежда войниците. Помниш ли Фей?

Стомахът ми се свида при споменаването ѝ, сякаш са ни хвърлили от голяма височина.

– Имаш предвид третия убиец на брат ми.

– Фей не знаеше за заповедите на Таха и никога нямаше да узнае – вмята гневно Реза.

Стряска ме, отвикнала съм да чувам гласа му. Когато за пръв път срещнах братовчедата на Таха – на двайсет и четири, по-възрастен от него с шест години, – той не можеше да издържи и десет минути, без да подхвърли някоя пиперлива шега, за да забавлява Фейруз, момичето от отряда им. Почти спря да говори, след като тя беше пленена от хароуланците в Бацал.

Преструвам се на безразлична и измъквам камата от ножницата, за да огледам излъсканото ѝ острие. Но докато го правя, си мисля за обещанието си, че ще намерим Фей, след като открием Атир. Вече празно обещание, а аз съм лъжкунята, която го даде.

– Помня, че Таха ни принуди да изоставим и нея – казвам.

– След като *ти* стана причина да я пленят, като откажа да следваш заповедите ми – отговаря троснато Таха. – Сега ти е лесно да критикуваш мен и решенията ми. Не беше твоя отговорността за безопасността ни, за мисиите или които и да било от последиците. Не че ти пука за тях. Интересува те само да се правиш на героиня.

– А теб те интересува само да *говориш* за несправедливост – процеждам. – Виждаш как народът на Алкиба страда пред очите ти и се опитваш да накажеш брат ми, задето му помага. – Посочвам към него с камата. – Тъкмо ти би трябвало да си наясно защо това е лицемерно.

– О, защо? Защото израснах беден и презрян? – Излиза от сянката на подвижното мостче, като се усмихва подигравателно; дневната светлина придава на черната му като абанос коса блясъка на огнена корона. – Лицемерното е как цял живот си пренебрегвала страданието на другите жители на Сахир. Ти си от влиятелен и богат клан, Имани. Защо никога не им помогна? Бяха пред очите ти.

Ушите ми пламват, чувствам очите на екипажа върху тила си.

– В празничните дни правим щедри дарения на нуждаещите се – отговарям вдървено, топлината на унижението се просмуква надолу по врата ми.

Таха ме удостоява с лениви аплодисменти.

– Браво. Превърза смъртоносна рана и след това похва-
ли себе си, че си добродетелна. Кланът Бейа почти никога
не е оставал без представител в Съвета на Ал-Захим. Защо
не направиха нещо по-съществено, за да помогнат? Ще ти
кажа. – Застава пред мен, поразителен в безстрашието си
и необезпокоен от камата, която сега виси отпуснато в
ръката ми. – Неприятната истина е, че заможните клано-
ве като вашия се облагодетелстват по всякакъв начин от
структурата на властта, която управлява Сахир. Защо
биха я променили и защо някога бихте възроптали срещу
бездействието им? По-лесно е да поставяш под въпрос мо-
ята съвест и да настояваш да рискувам живота на моите
съгледвачи и сигурността на нашия народ, за да облекча
собствената ти бушуваща вина сега, когато осъзна, че си
била излята по калъп и превърната тъкмо в това, което
заклеймяваш: себична, невежа и привилегирована. Никога
обаче няма да признаеш това, защото е твърде болезнено
да погледнеш в огледалото и да видиш как на погледа ти
отвърща истинската ти същност.

Внезапно си спомням нещо, което Кейн ми каза: *Ти само
използваш другите, за да получиш каквото искаш, и си въз-
мутена, когато откажат. Същата си като останалите от
твоя вид. Себична.*

– Каза достатъчно, Таха – предупреждава Амур.

Но можеше да каже много по-малко и пак нямаше да имам
гързък отговор за най-позорното порицаване в живота
ми. Острите му като бръснач думи смъкнаха кожата ми,
отделиха хрущяла и оголиха унизените ми вътрешности
пред всички. По-рано се чудех как може да съм копняла за
целувката на Таха. Сега се питам как той е могъл да из-
търпи моята.

– В затвора имаше заповеди – казва Таха не толкова
ожесточено. – Не биваше да въвличаш Сафия.

Сърцето ми е натежало, очите ме болят.

– Предполагаше се да умра сама.

– Както каза, Сафия беше невинна. – Таха въздъхва, каменното му изражение омеква. – Може ли да поговорим насаме за момент?

Преструвам се, че пулсът ми не се е ускорил при молбата му. Любопитна съм да узная какво иска от мен, но отказвам да разкрия, че ме е грижа или че съм неспокойна. Посочвам с камата към люка.

– Добре. Ти пръв.

Следвам го, здраво обвила юмрук около камата. Амур има вид, сякаш иска да се намеси в онова, което ще се случи, каквото и да е то, но не може. Това само ще влезе в противоречие с предишното му твърдение, че братовчедите вече не представляват опасност за нас. Вместо това напрегнато ни наблюдава, докато слиза през люка в мрака под палубата.

Взирам се в голия врат на Таха, докато слиза по стъпалата.

– Ето, насаме сме. Казвай каквото искаш, освен ако това не беше лишен от въображение опит да ме примамим някъде, където можеш да довършиш онова, което започна в затвора.

Той стига до палубата и се извива, за да погледне обратно нагоре към мен.

– Трябваше да те спра, Имани, иначе ти щеше да ме спреш.

Поколебавам се на предпоследното стъпало, като си представям какво щях да направя, ако Таха не ме беше хванал натясно в затвора и бях разкрила намерението му да убие брат ми. За да го спра, щях да забия тази кама право в двучинното му сърце, а преди това щях да се поколебая за такъв кратък миг, че дори нямаше да си струва да се споменава.

– Недей да лъжеш и да твърдиш друго – започва той, но аз поклащам глава.

– Няма – казвам тихо, защото никога не са били изричани по-верни думи и именно това ги прави толкова болезне-

ни. Ние сме двама души, заседнали на двата срещуположни бряга на непроходимо море. Кой ни постави тук? Великият дух ли беше? Бащата на Таха или моят? Предците ни? Навярно самите ние? Отговорът всъщност не променя нещата. Таха приемаше съдбата си независимо от това кой я дирижира и аз също щях, ако животът на Атир зависеше от това.

Таха се изправя на стъпалото под моето, слънчевата светлина възвръща познатата завладяваща будност на погледа му.

– Каза, че не би приела извинението ми, но въпреки това ти го поднасям. Съжалявам. Не бях щастлив от това, което причиних на теб или на брат ми. Само се опитвах да защитя народа ни от нашественика.

Това е извинение, което не мислех, че ще получа, и с което не знам какво да правя. Извинение, което не тържествува над онези коварни води, за да стигне до мен; потъва под повърхността точно отвъд брега и това ми причинява много по-силна болка, отколкото ако изобщо не беше опитало. Това е само потвърждение на съкрушителната истина, че с Таха никога няма да се помирим. От битката, която се разрази между нас снощи, винаги ще ни дели само малък обрат на обстоятелствата.

Ръката ми трепери, докато прибирам камата. Опитвам се да направя същото с чувствата си, докато мълчаливо се връщам при брат ми. Най-важното е да защитим народа си, нали? Съдбата на Сахир виси на косъм, докато ние с Таха стоим и се караме. Внезапно в мен се надига силен страх. Как да отлича истината от лъжата, врага от съюзника? Как да разбере на кого или на какво да се доверя? Мога ли да имам доверие дори на себе си? Мъглата се опитва да забули изцяло бъдещето. Ще трябва да изгая през нея и не може да се каже дали онова, което лежи пред мен, е ръбът на отвесен зъбер, или прагът на дома.

Напрегнатата тишина е прекъсната от звука на рог. Навярно Атир знае, че няма да получи каквото и да било

обяснение за станалото току-що между мен и Таха, защото не пита. Целува за сбогом Фарида, двайсет и няколко годишния капитан на „Плячката“ и негова любима, и отива до моста.

– Да потегляме – казва. – Не можем да тръгнем от Таел-Са без конете ни.

– След онова, което ти причиних, защо не изпратиш други? – провиква се Таха след него.

Атир спира за миг да огледа лодките, завързани от другата страна на кея.

– Мисля, че ти и Реза трябва да видите нещата сами – отговаря замислено. – Сега побързайте и бъдете тихи.

После изчезва, а въздействието на Атир винаги е било такова, че хората искат да го следват. Напускаме кораба въоръжени единствено с ума си, ако не се брои древната кама, скрита отново под наметалото ми, макар че се моля да нямам повод да я използвам. След няколко минути бързо безшумно ходене стигаме пристанището на Таел-Са. То гъмжи от хароулантски войници, моряци и служители, които тичат наоколо в сухата горещина към какофония от рогове, обременени от тежестта на някаква спешна задача.

Атир се провира между тях, смъкнал ниско качулката на наметалото си с цвят на зелена лоза. У дома можеше да ходи навсякъде с високо вдигната глава. Жителите на Сахир го наричаха Лъва на Калия и разказваха истории за магията, с която сменял кожата си, за това колко смело зачитавал отдалечени поселища в Сахир от чудовища. Но тук Атир не е лъв, а мишка, която притичва между пушещи лули пристанищни работници от Таел-Са, шушукащи за загадъчния пожар, погълнал кораба на крал Гледрик през нощта, и войниците, връхлетели в пристанището като рояци черни скакалци върху житна реколта.

При една редица складове войниците припряно товарят сандъци върху каруци, надзиравани от зачервени от горещината служители в строги кафяви дрехи, които са

твърде дебели за тукашния климат. Едва когато всички каруци са готови, те потеглят бавно и разчистват пътя за друг конвой. Тези каруци също са подредени бързо в спретнатата процесия и изглежда, че сангъците, прибрани в складовете, нямат свършване.

По белязаните от войната улици зад пристанището все така се издигат палисади, канавките остават наполовина запълнени, а скелетите на разбити каруци почиват под могили от пясък. Много сгради в този район така и не са били построени отново след войната, големите камъни, които са ги срутили, още увенчават отломките като надгробни плочи, между които децата ровят за върхове на стрели и счупени мечове, които да разтопят за монети. Макар че обичайно шумният град сега е тих, никога не съм го виждала толкова оживен. Всеки човек в Таел-Са сигурно е бил подмамен да излезе по улиците от слуховете, които се надигат от пристанището. Хората криволичат наоколо – уж излезли по работа, събират се да разговарят шепнешком, докато разсеяно разглеждат ленени рокли, пъстри керамични съдове и кутии с плодове, и сякаш никога не купуват нищо. Предпазливи очи надзъртат изпод спуснати воали и увити около главите куфии. В една бакалница долавям откъслечни прошепнати предположения: „Пожарът започнал на повече от едно място. Било е работа или на нашите бунтовници, или на техните прегатели“.

Човек може да си навлече арест именно заради заговорнически приказки, но патрулиращите войници са малко. Те са по двойки, носят раници и преминават край нас на път за другаде, а останалите са заети да издигат кордони, за да пренасочват движението в по-тесните странични улици. Откакто напуснахме „Плячката“, не съм виждала да дръпват настрана човек, за да бъде разпитан или претърсен. На никого не е наредено да се движи нататък; не са създадени допълнителни пропускателни пунктове, за да оглеждат гражданите заради нареденото от краля търсене на Амур.